

רע"פ 62/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 62/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד ב-ע"פ 2361-05-19 מיום
19.11.2019 שניתנה על ידי כב' השופטים: י' שפסר,
ש' בורנשטיין ו-ח' טרסי

בשם המבקש: עו"ד צמח גרין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא י' שפסר והשופטים ש' בורנשטיין ו-ח' טרסי) בע"פ 2361-05-19 מיום 19.11.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (סגן הנשיאה מ' מזרחי) בת"פ 48793-06-17 מיום 20.12.2018 ומיום 21.3.2019, בהתאמה.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום הכולל שבעה אישומים שונים המייחסים לו שורה של עבירות מין שביצע בין השנים 2007-2011 כלפי שתי אחיות קטינות בטרם מלאו להן 14 שנים (להלן: המתלוננות).

כעולה מכתב האישום, השתיים נהגו להגיע לביתו של המבקש מעת לעת, בין היתר על רקע יחסי החברות של אחת מהשתיים (להלן: ב') עם בתו.

במסגרת ארבעת האישומים הראשונים בכתב האישום מתוארים מעשים מגונים שביצע המבקש על-פי הנטען באחותה של ב' (להלן: א'); ואילו שלושת האישומים האחרונים מתוארים מעשים מגונים שביצע על פי הנטען ב-ב' עצמה.

על-פי הנטען באישום הראשון, הורה המבקש ל-א' במספר הזדמנויות שונות להגיע לסלון ביתו לאחר שיתר בני הבית נרדמו. משהגיעה לסלון הבית, ליטף המבקש את גופה - ובכלל זה את החזה ואת איבר מינה, ובחלק מהמקרים דרש ממנה לפשוט את בגדיה. לעיתים אף ביקש המבקש מ-א' ללטף את גופו, את ישבנו ואת איבר מינו, תוך שהוא פושט את בגדיו.

כעולה מהאישום השני, באחד מימי השישי שבשנת 2008 או בסמוך לכך, לנו המתלוננות בביתו של המבקש.

לאחר שיתר בני הבית נרדמו, נותרו המבקש ו-א' לבדם בסלון. אז שאל המבקש את א' "אם הוא שעיר בבטנו", כלשון כתב האישום, ומשהשיבה בחיוב, שאל אם ברצונה לראות אזור בגופו "החלק משיערו", חשף בפניה את איבר מינו והניח את ידה על איבר מינו.

בהמשך, הוביל המבקש את א' לחדר השירותים, שם הורה לה לעמוד מאחוריו ולאחוז באיבר מינו החשוף תוך שגבו מופנה כלפיה - והיא עשתה כן.

על-פי הנטען באישום השלישי, הסיע המבקש את המתלוננות לביתו במועד שאינו ידוע מדויק, ובדרך לביתו עצר עמן במשרדו. בהגיעם למשרד, הורה המבקש ל-ב' להמתין באחד מחדרי המשרד ולצייר. מש-א' נותרה עמו ביחידות במשרדו, ליטף אותה המבקש מתחת לבגדיה בבטנה, בגבה ובחזה.

על-פי המתואר באישום הרביעי, במהלך שנת 2010 או בסמוך לכך, נסעו המתלוננות עם המבקש ברכבו לכיוון ביתו. א' ירבה במושב הרכב הקדמי לצד המבקש, אשר במהלך הנסיעה ליטף את רגליה באזור איבר מינה מעל לבגדיה.

במסגרת האישום החמישינטען כי במועד שאינו ידוע במדויק הסיע המבקש לביתו את ב', אשר התיישבה לצדו במושב הרכב הקדמי. במהלך הנסיעה, נגע המבקש ברכיה של ב', מתחת לחצאיתה, ליטף אותה בבטנה וניסה להרים את חולצתה. בתגובה, דחתה ב' את המבקש באומרה כי מגעו לא נעים לה.

על-פי הנטען באישום השישי, באחד מימי חופשת הקיץ, הגיעה ב' למשרדו של המבקש על-מנת שייקח אותה לביתו לבקר את בתו. המבקש הורה ל-ב' להתיישב לצדו על שולחן משרדו, נגע ברגליה, הכניס את ידו מתחת לחצאיתה ונגע ברכיה לכיוון מפשעתה. משזו אמרה כי מגעו של המבקש אינו נעים לה - גיחך זה האחרון, המשיך לגעת ברגליה מתחת לחצאיתה, וניסה לדגדג תוך שהכניס את ידו מתחת לחולצתה. בתגובה, קמה ב' ממקומה ויצאה מהמשרד.

בהמשך, נכנסה ב' לרכבו של המבקש והתיישבה במושב האחורי של הרכב, חרף בקשתו כי תתיישב לצדו במושב הקדמי. בהמשך, במהלך נסיעתם, ניסה המבקש לגעת ברגליה של ב' תוך שהוא מושיט את ידו לכיוונה במספר הזדמנויות שונות כאשר עצר את רכבו ברמזור.

לבסוף, על-פי המתואר באישום השביעי, במהלך משחק "מחבואים" ששיחקו בתו של המבקש ו-ב', אמר המבקש לזו האחרונה להתחבא מתחת לשמיכת מיטתו - שם שכב בבגדיו התחתונים בלבד.

משהתיישבה ב' לצד רגלי המבקש מתחת לשמיכה, פיסק את רגליו, משך אותה לבין רגליו - וקרר את פניה לאיבר מינו

תוך שהוא נוגע באיברו מתחת לתחתונו באחת מידיו.

3. בגין מעשים אלו יוחסו למבקש ריבוי עבירות של ביצוע מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) וגרם מעשה מגונה לפי סעיפים 350 ו-348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק.

4. בהכרעת דינו המפורטת והמנומקת של בית משפט השלום, המשתרעת על פני למעלה מ-100 עמודים, הורשע המבקש בארבע האישומים הראשונים שבכתב האישום בגין המעשים אשר נטען כי ביצע ב-'א'; וזוכה מהעבירות שיוחסו לו בגין המעשים שנטען כי ביצע ב-'ב' במסגרת שלוש האישומים האחרונים שבכתב האישום.

בית משפט השלום קבע כי די בעדותה "המהימנה והאמינה" של א' ובחיזוקים הראייתיים הרבים לגרסתה כדי להרשיע את המבקש בעבירות אשר נטען כי הוא ביצע בה.

אשר ל-'ב', ציין בית המשפט כי הוא אינו סבור שגרסתה שקרית, אולם לנוכח פרק הזמן הרב שחלף מאז ביצוע המעשים הנטענים ועד למועד מסירת גרסתה, ולנוכח היעדרן של ראיות אשר עשויות לחזק את גרסתה, קיים ספק אם המבקש אכן ביצע בה את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

5. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לביצוע עבירות דומות, ועל חומרת מעשי המבקש-אשר פגע ב-'א' מספר פעמים רב. בכלל זה הודגש כי המבקש ניצל לרעה את יחסי האמון אשר שררו בין משפחתו לבין משפחת המתלוננות, את האמון שרכשה א' עצמה כלפיו, ואת תמימותה.

לאחר שהתייחס בין היתר לעוצמת הנזק והפגיעה שגרם המבקש במתלוננת, ולנסיבות האישיות המקלות, גזר עליו בית משפט השלום עונשים של 48 חודשי מאסר בפועל; 9 חודשי מאסר על תנאי לבל יבצע עבירות מין למשך 3 שנים; וחייבו בתשלום פיצוי על סך 100,000 ש"ח ל-'א'.

6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום, אולם במהלך הדיון חזר בו מהערעור על הכרעת הדין בהמלצת בית המשפט.

7. ערעור המבקש על גזר הדין נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 19.11.2019.

נקבע, כי לנוכח חומרת מעשי המבקש והפגיעה הקשה שהסב ל-'א', אין מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט השלום. זאת, חרף נסיבות האישיות של המבקש, ובשים לב לכך שלא הביע חרטה על מעשיו.

בשולי פסק הדין, נדונה בקשת המבקש שלא להתיר את פרסום פרטיו המזהים. זאת, בעקבות קביעת בית המשפט המחוזי (השופט ע' קובו) בע"ח 25.6.2019 45562-03-19, לפיה משהורשע המבקש, גובר האינטרס הציבורי בפומביות הדיון על פני זכותו לפרטיות, אולם עד להכרעה בערעור על הכרעת הדין יפורסם שמו של המבקש בלבד - מבלי שיפורסמו מקום מגוריו, מיקום משרדו ותמונתו.

בית המשפט המחוזי קבע כי משחזר בו המבקש מהערעור על הכרעת הדין "אין כל הצדקה להורות על המשך תוקפו של איסור הפרסום החלקי". על כן, ובשים לב לעמדת המשיבה כפי שהוצגה בפניו, הורה כי בנוסף לשמו של המבקשניתן יהיה לפרסם את תמונתו ואת שם היישוב בו הוא מתגורר - ואילו יתר פרטיו המזהים, לרבות אלה הנוגעים לבני משפחתו ולמתלוננות, יוותרו חסויים.

8. מכאן הבקשה שלפניי למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בד בבד עם בקשה זו, הגיש

המבקש בקשה לאיסור פרסום פרטיו המזהים, מלבד שמו, עד להכרעה בבקשה.

במסגרת בקשתו למתן רשות ערעור, שב המבקש ומעלה טענות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית משפט השלום בהכרעת דינו, תוך שטוען כי יש לזכותו מהעבירות בהן הורשע. זאת, חרף העובדה שכאמור חזר בו מהערעור על הכרעת הדין במהלך הדיון בפני בית המשפט המחוזי.

לצד זאת, טוען המבקש כי העונש שנגזר עליו מחמיר עמו יתר על המידה. בכלל זה נטען, בין היתר, כי העונש שנגזר עליו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת ביחס למקרים דומים, וכי בקביעת עונשו לא ניתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות המקלות.

9. דין הבקשה להידחות.

כידוע, כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד בהם מתעוררת סוגיה משפטית החורגת מעניינו של המבקש, או במקרים בהם קיים חשש לעיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני שנגרם לו.

יתירהמזאת, ככללרשותערעורבקשת רשות ערעור המופנית כלפי גזר הדין לא תינתןאלא במקרים שבהם ניכרת סטייה משמעותית מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות (רע"פ 9004/18 יצחקי נ' מדינת ישראל(31.12.2018)).

עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו.

10. משחזרבוההמבקשמערעורועל הכרעת הדין בפני בית המשפט המחוזי, הרישלאניתןעודלהעלותטענותבענייןהרשעתובמסגרתבקשתרשותערעורב"גלגולשלישי" (ראו גם: רע"פ 4719/18 לבין נ' מדינת ישראל (27.6.2018)).

11. זאת ועוד, העונש שנגזר על המבקש מבטא היטב את חומרת מעשיו, ואין מקום להקל עימו.

בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הגלומה בעבירות מין המבוצעות בקטינים, אשר יש בהן כדי להסב פגיעות להם פגיעות נפשיות חמורות העלולות ללוות אותם לאורך כל ימי חייהם ולהקשות על תפקודם השוטף (ראו למשל: ע"פ 2433/18 פלוני נ' מדינת ישראל(2.12.2018)).

במקרה דנן, המבקש פגע פעם אחר פעם ב-א', תוך שניצל את האמון שניתן בו ואת יחסי החברות שבין אחותה לבתו על מנת לשהות עמה ביחידות ולבצע בה את זממו.

במעשים אלו יש כדי למוטט את האמון הבסיסי ביותר הנחוץ לקיומה של חברה בריאה, המעוניינת לאפשר לילדיה מרחב מחיה מוגן ובטוח וחיי חברה פוריים ותומכים. שהרי, כיצד נלמד את ילדינו לבטוח האחד בשני אם הדמויות הבוגרות בחייהם אינן ראויות לאמון בסיסי זה?

12. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ממילא, הוראות בית המשפט המחוזי באשר לפרסום פרטי המבקש תיוותרנה על כן.

ניתנה היום, ט' בטבת התש"ף (6.1.2020).

ש ו פ ט

עמוד 4

